

Arrest

nr. 142 065 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 21 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 mei 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.09.2011 werd ingediend en op 27.02.2012 werd aangevuld door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2007 in België verblijft, uitstekend geïntegreerd zou zijn, de Nederlandse taal volledig zou beheersen, hier duurzame sociale banden zou hebben, overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben, werkbereid is, een arbeidsovereenkomst bij de werkgever GCV M&N Group d.d. 12.05.2011 en een aanvraag tot tewerkstelling d.d. voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 12.03.2007, die afgesloten werd op 23.10.2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20.12.2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van in overweging name door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15.01.2008. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 15.01.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan zeven maanden voor de eerste procedure en iets minder dan een maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). “

1.3. Op 27 juni 2012 wordt aan de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten - Model B

In uitvoering van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid / de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid () () wordt aan (..)

het bevel gegeven om uiterlijk op 27/07/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland () tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven(4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art.7, alinea1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
- *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overweging name van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 15.01.2008.*
- *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15.01.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.2. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij haar middel volledig richt tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij laat na enig middel te ontwikkelen tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Om die reden is het beroep onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 mei 2012.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"1.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

2.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken als eerste motivering aanhaalt dat verzoeker zich beroept op de vernietigde regularisatie-criteria dd. 19.07.2009, en dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

Dat verzoeker zich van dit feit maar al te goed bewust is, maar dat er eveneens in rekening moet worden genomen dat sedert deze instructie duizenden mensen in gelijkaardige dossiers geregulariseerd werden, zelfs nadat de instructie door de RW vernietigd werd, daar de Staatssecretaris de criteria verder bleef toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid.

Dat de criteria, na hun vernietiging, dan ook geen automatische regularisatie meer kunnen verantwoorden is duidelijk, maar aangezien de wet geen criteria voorziet voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, kunnen er criteria in analogie met deze van de regularisatie-instructie toegepast worden.

Dat, of dit nu wordt gekoppeld aan criterium 2.8.B of niet, het feit nog steeds vaststaat dat verzoeker reeds lange tijd ononderbroken in België verblijft, hier geïntegreerd is en bovendien een arbeidsovereenkomst bijbrengt van onbepaalde duur met een bruto bezoldiging van 1450 euro per maand.

Dat, of dit nu geplaatst wordt onder de noemer van criterium 2.8.B of niet, deze elementen zeker door de Dienst Vreemdelingenzaken in rekening genomen kunnen worden, daar de wet zelf geen criteria voorziet.

Dat verzoeker zijn aanvraag 9bis dan ook niet heeft gesteund op het voornoemde criterium, doch op humanitaire gronden en duurzame sociale bindingen, en dat er enkel de parallel gemaakt wordt met de voormalige instructies.

3.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens motiveert dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatrieerd worden.

De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden wordt beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt behandeld en niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend.

Dat betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, de ministeriële omzendbrief van 19.02.2003 besliste dat die elementen op zich geen uitzonderlijke omstandigheden vormen. Dit betekent a contrario dat deze elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat verzoeker reeds vijf jaar in België verblijft, dat hij hier uitstekend geïntegreerd is en de taal spreekt, dat verzoeker werkbereid is en bovendien een arbeidscontract kan voorleggen,...

Dat verzoeker bovendien momenteel enkel in het bezit is van een Libanese identiteitskaart en geen paspoort heeft om naar zijn land van herkomst terug te reizen.

Dat verschillende pogingen werden ondernomen via de Libanese ambassade om een nieuw paspoort te bekomen, maar dat de ambassade hierop niet antwoordt. (zie bijlage.)

Dat het voor verzoeker momenteel ook niet helemaal veilig is om terug te reizen naar zijn land van herkomst. Dat de Belgische diplomatieke overheid in het reisadvies voor Libanon stelt dat het weliswaar mogelijk is om naar het land te reizen, maar enkel op voorwaarde dat de veiligheidsmaatregelen- en adviezen strikt nageleefd worden. Niet-essentiële reizen worden echter afgeraden.

Dat er in hoofde van verzoeker aldus voldoende elementen zijn die buitengewone omstandigheden vormen waarom hij de aanvraag niet in zijn land van herkomst kan doen.

4.

Dat de elementen met betrekking van de gegrondheid van de aanvraag dan ook niet meer in aanmerking genomen worden, daar de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker de ontvankelijkheidsvoorwaarden niet vervult.

De bestreden beslissing gaat dan ook voorbij aan de argumenten van verzoeker met betrekking tot de grond van zijn aanvraag.

5.

De bestreden beslissing bevat dan ook geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of

het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de eerste bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische

buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.5. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

3.6. De Raad kan inzake de grief omtrent het niet toepassing van de instructie van 19.07.2009 enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

3.7. Waar verzoekende partij er zich *in se* over beklaagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van "de instructie van 19.07.2009" terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.8. De stelling van verzoekende partij dat de vernietiging van de instructie de verwerende partij er niet van heeft weerhouden de criteria toch verder toe te passen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen". Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

3.9. De verwerende partij heeft voorts de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, met name haar duurzame sociale bindingen, haar verblijf en integratie, haar werkbereidheid en de voorlegging van een arbeidscontract beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, met name "Het feit dat betrokkene sinds 2007 in België verblijft, uitstekend geïntegreerd zou zijn, de Nederlandse taal volledig zou beheersen, hier duurzame sociale banden zou hebben, overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben, werkbereid is, een arbeidsovereenkomst bij de werkgever GCV M&N Group d.d. 12.05.2011 en een aanvraag tot tewerkstelling d.d. voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980." Met haar theoretisch betoog inzake het begrip "buitengewone omstandigheden" maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onjuist is. Verzoekende partij lijkt het voorts oneens te zijn met het feit dat de aangehaalde elementen van integratie niet aanvaard worden als reden waarom dit haar verhindert of bijzonder moeilijk maakt de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch de stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van

integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is evenwel in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bijgevolg heeft de gemachtigde omtrent deze elementen niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek in het kader van artikel 9, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt nogmaals dat de theoretische beschouwingen van de verzoekende partij aangaande het begrip ‘*buitengewone omstandigheden*’ hieraan geen afbreuk kunnen doen.

3.10. Waar verzoekende partij voorts nog wijst op het feit dat zij geen paspoort heeft om naar het herkomstland te reizen en dat het ook niet veilig is om terug te reizen gelet op het reisadvies van de Belgische diplomatieke overheid, wijst de Raad erop dat verzoekende partij deze elementen niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden in haar aanvraag noch in de aanvulling daarvan zodat de verwerende partij van deze argumenten niet op de hoogte was en zij er aldus logischerwijze geen rekening mee kon houden in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De thans voor het eerst opgeworpen elementen in het voorliggend verzoekschrift zijn bijgevolg niet dienstig en kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.11. Waar verzoekende partij zich er nog lijkt over te beklagen dat de elementen die zij ten gronde had ingeroepen niet beoordeeld zijn, wijst de Raad erop dat – indien de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt bij gebrek aan buitengewone omstandigheden – de verwerende partij niet meer moet overgaan tot een onderzoek ten gronde van de aanvraag zodat de kritiek van verzoekende partij niet dienstig is.

3.12. Ten overvloede dient erop gewezen dat waar de verzoekende partij wijst op een gebrek aan direct en persoonlijk contact met het bestuur, en aldus de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting aanvoert, de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, *in casu* enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist kan zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het “*direct en persoonlijk inlichtingen vragen*”, waarnaar de verzoekende partij verwijst in het middel, betekent *in casu* niet dat zij mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met bewijsstukken te staven.

3.13. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER